

YAZAR HAKKINDA

Onur Akhan, 1982 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Ankara'da tamamladı. 2007'de Galatasaray Üniversitesi İletişim Fakültesi, Radyo Televizyon Sinema Bölümü'nden mezun oldu.

Üniversite yıllarında *Radikal İki* için makaleler yazarak meslek yaşamına ilk adımını attı. CNBC-e'de ve CNN Türk'te yaptığı stajların ardından, 2005 yılında CNN Türk'te yapım asistanı olarak çalışmaya başladı. Dört sene boyunca siyaset, tartışma, eğitim, gezi, mizah ve moda alanlarında pek çok programın yapımcılığını ve editörlüğünü üstlendi.

2009'da askerlik görevini yerine getirmek üzere gittiği Iğdır'da; Ermenistan, İran ve Nahçıvan sınırındaki karakollarda tiyatro oyunları sahneledi.

2010 yılında Bloomberg HT'de ekonomi-haber prodüktörü olarak çalışmaya başladı. 2011'de CNN Türk'ten aldığı teklifle ilk işyerine geri döndü.

Suç Araştırmaları Uzmanı Mesut Demirbilek'le birlikte 2014'te *Cinayet Sohbetleri*, 2016'da *Hepimiz Katiliz* isimli kitapları kaleme aldı.

Onur Akhan, halen CNN Türk'te haber program editörü olarak görev yapıyor.

[instagram.com/onur.akhan](https://www.instagram.com/onur.akhan)

twitter.com/akhanonur

DESTEK YAYINLARI: 1572

EDEBİYAT: 459

ONUR AKHAN / KAFAMDAKİ KARINCALAR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal

Destek Yayınları: Şubat 2022

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-584-5

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Destek Dukkan

ONUR AKHAN

KAFAMDAKİ
KARINÇALAR

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA.....	1
1	
O an	12
2	
Deniz gözlü kız	14
3	
Karıncalar	17
4	
Kırmızı kaplı defter	24
5	
Şiir gibi	27
6	
Vapurda Paul Auster okuyan gizemli kıza.....	33
7	
Kırmızı kaplı defter	37
8	
Kurtçuklar	40
9	
Huzur, mutluluk ve diğer konular	50

10	
Ceyla'nın Dünyasına Giriş 101	52
11	
Labirent, peynir ve fare	55
12	
Ben kimim?	58
13	
Biz kimiz, neredeyiz, nereye gidiyoruz?	61
14	
Vampir ya da kurt adam	63
15	
Düşler âlemi ve gerçek dünya	64
16	
Nasıl yaşıyorsak öyle mi uyuyoruz?	68
17	
Sardunya Apartmanı	73
18	
İstinye	77
19	
Yol çizgileri	89
20	
Kırmızı kaplı defter	97
21	
Masallar gerçek olur mu?	103

22	
Her masal mutlu sonla biter.....	111
23	
Sabah sürprizi	118
24	
Ada vapuru.....	123
25	
Meyhane	137
26	
Mehtap.....	152
27	
Şüphe.....	159
28	
İlk öpücük.....	163
29	
Kırmızı kaplı defter	169
30	
Beni affet.....	171
31	
İyi oku, hatta mümkünse ezberle!	175
32	
Hoşça kal	181
33	
Girdap.....	184

34	
Zerrin	189
35	
Kırmızı kaplı defter	209
36	
Ortaköy	213
37	
Ateş	229
38	
Vanilya, tarçın ve karabiber	236
39	
Keşke Benjamin Button olsaydık	244
40	
Mete	252
41	
Yargıç, cellat ve kurban	260
42	
Baba	266
43	
Ölüm meleği	272
44	
Kırmızı kaplı defter	276
45	
Çengel	279

46	
Kırmızı kaplı defter	282
47	
Kırmızı kaplı defter	286
48	
Davetsiz hayalet	288
49	
Karanlık	294
50	
Kırmızı kaplı defter	307

“İnsan tamamen mutlu olmak için yaratılmamıştır.”

– Erasmus, *Deliliğe Övgü*

Dedeme...

1

0 an

Âşık olmuştu. Onu gördüğü ilk an anlamıştı bunu. İki saniye, sadece iki saniyelik bir bakışma, hayatının tüm akışını altüst etmişti.

Önce kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başladı. Nereden geldiğini bilemediği bir sıcaklık tüm bedenine yayıldı. Alnında beliren boncuk ter damlaları sıcaklığa dayanamayarak hemencecik buharlaşıyordu. Midesinden boğazına doğru hızla yol alan bir kütle, ses tellerinin üzerinde düğümlendi. Yutkunmaya çalıştı, başaramadı. O bakışların altında ezilmiş, erimiş, adeta yok olmuştu.

Zorbela açtı ağzını. Anlamsız bir iki kelimeden sonra saçmaladığını fark edip sustu. Konuşabilseydi, hissettiklerini kelimelere dökme kudretini kendinde bulabilseydi, kim bilir neler söyleyecekti... Ama yapamadı.

Çok geçmeden kaynağını kestiremediği bir koku geldi burnuna. Huzur doldu içi. Kalp atışları yavaşladı, yanaklarındaki ateş, yerini hafif bir serinliğe bıraktı. İnsanı gerçek dünyadan düşler âlemine sürükleyen bir kokuydu bu. Parfüm değildi, insanoğlu

böyle bir kokuyu asla tasarlayamazdı. Bütün dünya bir tarafa, o kokunun tek zerresini bile soluyarak günlerce uyuyabilirdi.

Sanki ilahi bir güç tarafından büyülenmişti. Gördüğü, duyduğu, dokunduğu, kokusunu aldığı ve en önemlisi bütün bunları ifade edebildiği gerçeklikten başka bir boyuta geçmişti.

Ne geçmiş ne gelecek, sadece o an vardı. Ayakları yerden kesilmişti bir kere, havalardaydı. Yere çakılacağını bile bile, kendini anın akışına kaptırmıştı.

Deniz gözlü kız

İstanbul Boğazı'nın tam ortasında yaşanmıştı her şey.

Mart ayının sonlarıydı. İstanbul, baharın kışla mücadelesine tanık oluyordu. Kış soğuğu mağlup olacağını bile bile, arkasına poyrazın da gücünü alarak bahar güneşine karşı direnmekteydi.

Egemen Kadıköy'den Beşiktaş'a geçiyordu. Güneşe hasret çoğu yolcu gibi vapurun üst kısmına oturmuştu. Sert esen poyraza aldırmadan, Boğaz'ın taze yosun kokusunu içine çeke çeke, güzel havanın tadını çıkarıyordu.

Bir an, yanında oturmakta olan yolcunun elindeki kitap dikkatini çekti.

Kapakta “*Paul Auster, Brooklyn Çılgınlıkları*” yazıyordu.

Sabahleyin aceleyle evden çıkarken yanına almayı unuttuğu romanın aynısıydı.

“Hazır okumuyorken, Beşiktaş'a varana kadar kendisinden istesem mi?” diye geçirdi içinden.

O kararsızlığın ortasında, devasa bir bulut kütlesi kara kedi gibi güneşle Boğaz'ın arasına girdi. Güvertede gerilim dolu bir sessizlik oluştu. Gündüz vakti akşamüstü karanlığı çökmüştü.

İşte, Egemen'in ayaklarını yerden kesen olay o an vuku buldu.

Yanındaki yolcu yavaş hareketlerle güneş gözlüğünü çıkardı. Egemen, kitaba yoğunlaştırdığı bakışlarını kaçırarak yer ararken, göz göze geldiler.

İki saniye boyunca tüm hayat durdu. Boğaz'ın sularını yara yara ilerleyen vapur, denizdeki dalgalar, güvertenin etrafında heyecanla uçuşan martılar, Boğaziçi Köprüsü'nde birbiri ardına karınca gibi ilerleyen arabalar, hatta poyraz bile... Her şey dondu! Ta ki güneş, kurşun renkli bulutun esaretinden kurtuluncaya kadar...

Ortalık yeniden aydınlandığında bir şeyler söylemek zorunda hissetti kendini.

“Kitabınız...” dedi. “Çok güzel...”

Aslında “güzel olan” kitap mı, yoksa tüm ihtişamıyla kendisine bakmakta olan lacivert gözler mi karar veremiyordu.

Deniz gözlü kız gülümsedi.

“Evet, şiir gibi” derken, bakışlarını Boğaz'ın dalgalı sularına kaçırdı.

O an, Egemen'in dünyası kelimenin tam anlamıyla tersine döndü. O gözlere bir kez daha bakmak, yeniden hayaller âleminde kaybolmak isterdi. Ama çevirmişti başını deniz gözlü kız, bir daha da dönmemişti.

İkinci darbe, vapur Beşiktaş İskelesi'ne yanaşırken gerçekleşti.

Yön değiştiren rüzgâr deniz gözlü kızın saçlarıyla birlikte kokusunu da Egemen'in yüzüne savurdu. O burun daha önce böyle bir kokuyla tanışmamıştı. Gözlerini kapattı ve derin derin nefes aldı. Burnundan ciğerlerine dolan o ilahi zerrecikleri bütün hücrelerinde özümsedi. Bulutların üzerindeydi sanki, uçuyordu.

Bir süre sonra yalnızca yosun kokusu gelince, şaşkınlıkla gözlerini açtı. Bütün yolcular yerlerinden kalkmıştı. Vapur neredeyse boşalmak üzereydi. Hızlıca toparlanıp iskeleye çıktı. O yana baktı, bu yana koştu, deniz gözlü kızı göremedi. İlk anın sıcaklığı derin bir hüzne dönüşmüş, ayaklarının yerden kesilmesiyle yere çakılması bir olmuştu.

Nefes nefeseydi. Sahildeki banklardan birine oturarak sakinleşmeye çalıştı. Sonra, gözlerini uzaklara dikip birkaç dakika önce yaşadığı heyecanı hafızasında yeniden canlandırdı. Kalbi o güne kadar hiç böyle atmamış, kimsenin gözlerine bakarken böyle uçurumdan aşağı yuvarlanıyormuş hissine kapılmamıştı.

“Bütün bunların bir anlamı olmalı” dedi.

Yeniden umut doldu yüreği. İçinden gelen bir ses, deniz gözlü kızla yeniden karşılaşacağını söylüyordu.

Coşkuyla kalktı yerinden. Beşiktaş İskelesi’nden Barbaros Meydanı’na doğru yürürken içi içine sığmıyor, mimiklerine hâkim olamıyordu. Caddeler, arabalar, insanlar, sesler, renkler, şehrin bütün karmaşası; kısacası her şey bir anda değişmişti. O derin bakışları, o melek yüzü, o ilahi kokuyu tekrar tekrar hayal ederek etrafına gülücükler saçıyordu.

Acaba deniz gözlü kız da aynı duyguları hissetmiş miydi?

O da Egemen gibi derinliklerde kaybolmuş muydu?

Peki, neden bakışlarını kaçırmıştı?

Neden bir daha dönmemişti?

Yoksa her şey bir hayalden mi ibaretti?

Bütün bu sorular bir hafta boyunca Egemen’in aklından çıkmayacaktı.